

DUET

VAN DAVID EN BILLIE EILISH

Twee stemmen, één
zoektocht naar houvast

In een recent interview zei Pommeliën Thijs dat haar liedjes haar angsten en twijfels

grote groep artiesten die muziek gebruiken als uitlaatklep voor gevoelens die ze niet in gewone

hoop en heling huizen.

//

*Tussen David en Eilish
liggen drieduizend jaar,
maar hun lied getuigt van
dezelfde eerlijke
kwetsbaarheid.*

reflecteren: "Zingen over mijn angst haalt de angel eruit."

Daarmee schaart ze zich bij een

woorden kwijt kunnen. Hun liedjes worden zo een spiegel van hun ziel waarin angsten, twijfels, verdriet, maar ook

In het Nederlandstalige gebied is er bijvoorbeeld Stef Bos, wiens werk vol reflectie zit over identiteit, twijfel, vaderschap, geloof en zingeving, of Eefje de Visser, die intieme, atmosferische pop maakt om innerlijke spanning, onzekerheid en verlangen naar rust te verwoorden.

Bekende internationale voorbeelden zijn Amy Winehouse, die onverbloemd haar worsteling met liefde en zelfdestructie onder woorden brengt, Adele, die in gebroken relaties de grondstof voor haar grootste hits vond, en Billie Eilish, die openlijk over angst, depressie en zelfbeeld zingt.

Hun teksten klinken soms alsof je als luisteraar hun dagboek binnenstapt.

Oud en nieuw ontmoeten elkaar

Soms ontmoeten oud en nieuw elkaar op een onverwachte plek.

De bijbelse Psalmen zijn in wezen de oerbron van het soort nummers die de genoemde moderne artiesten maken: ze stellen dezelfde vragen en bevatten dezelfde emotionele lading.

Als we bijvoorbeeld Billie Eilish' nummer "What Was I Made For?" en Psalm 13, geschreven door koning David, naast elkaar leggen, is het verrassend hoe

diep de twee elkaar spiegelen, ondanks het enorme verschil in tijd, stijl en taal.

Billie Eilish schreef "What Was I Made For?" voor de film Barbie (2023), geregisseerd door Greta Gerwig. Het lied, een zachte, ijle pianoballad, vertolkt de existentiële crisis van Barbie. Maar er klinkt ook iets in door van Eilish' eigen ervaring als jonge vrouw die in de publieke schijnwerpers is opgegroeid. Het lied wordt alom geprezen als een emotioneel aangrijpend onderzoek naar identiteit en richting, voldoen aan andermans verwachtingen en de zoektocht naar geluk en betekenis.

"What Was I Made For?" is

een nummer zonder capsones, kwetsbaar, ingetogen, verstild. Enkel een meisje aan een piano dat zegt: ik weet het even niet meer, maar ik wil het opnieuw leren weten. De videoclip toont Eilish zittend aan een ouderwets houten schoolbankje met metalen poten in een vintage jurk, scherp afgetekend tegen een grijsgroene egale achtergrond. Het nummer doet niet zijn best om mooi of belangrijk gevonden te worden – en wordt daardoor juist heel mooi.

Houvast

De titelvraag "What Was I Made For?" is de kern van de song. De zangeres is haar houvast kwijt: "I used to float, now I just fall down".

Ook Psalm 13 begint niet met een vrome formule, maar met een hartekreet uit het diepst van Davids ziel. Vier keer na elkaar stelt hij dezelfde vraag: "Hoe lang nog, HEER?" David weet het even niet meer. Hij is ontredderd, uitgeput, en vooral: hij voelt zich door God verlaten. "Hoe lang nog, HEER, zult U mij vergeten, hoe lang nog verbergt U voor mij uw gelaat? Hoe lang nog wordt mijn ziel gekweld door zorgen en mijn hart door verdriet overstelpt, dag aan dag? Hoe lang nog houdt mijn vijand de overhand?"

Tussen David en Eilish liggen drieduizend jaar, maar hun lied

getuigt van dezelfde eerlijke kwetsbaarheid.

Twee mensen die hun houvast kwijt zijn. De één vraagt: What was I made for? De ander roept: Hoe lang nog, HEER? Beiden weten niet goed waar ze heen moeten met zichzelf.

Vershil

In wat volgt, komt een mooi verschil aan het licht. Bij Billie Eilish blijft de vraag grotendeels in de existentiële leegte hangen. David echter richt zijn klacht tot God. Zijn geloof is niet verdwenen; het wordt juist in zijn klacht hoorbaar. Eilish zoekt een antwoord in zichzelf, David zoekt het buiten zichzelf.

“What Was I Made For?”
eindigt met een voorzichtige,
broze hoop:
“I don't know how to feel
But someday I might
Someday I might”

Psalm 13 gaat een stap verder. David maakt de beweging van radeloosheid naar zekerheid: “Ik vertrouw op uw liefde: mijn hart zal juichen omdat U redding brengt, ik zal zingen voor de HEER, Hij heeft naar mij omgezien.”

David is zijn houvast kwijt, maar hij weet tot Wie hij moet roepen. De ontredde van de openingszinnen is veranderd in vertrouwen, vreugde en de zekerheid dat God, die Hij niet

doorgrondt of volledig begrijpt, een God van liefde is.

Waar ben ik voor gemaakt?

Dit is een vraag die ieder mens zich op een gegeven moment stelt. Psalm 13 geeft een ontroerend antwoord op deze

vraag van Billie Eilish.

Eilish' vraag veronderstelt een zoektocht naar bestemming: wat is mijn doel, de zin van mijn bestaan?

Psalm 13 begint ergens anders. David vraagt niet eerst waar ben ik voor gemaakt?, maar bij Wie hoor ik thuis?

David zoekt niet naar het doel van zijn leven, maar naar een relatie die zijn leven draagt.

In What Was I Made For? kijkt Eilish bij zich naar binnen: wie ben ik? wat voel ik? waarvoor ben ik hier? Het is introspectie.

Psalm 13 begint óók heel

persoonlijk, maar David blijft niet bij zichzelf ronddraaien. Zijn klacht is een gebed. Zijn ervaring bepaalt niet zijn identiteit; zijn relatie met God – en het kennen van God – bepalen die.

*Je bestemming is niet
allereerst iets wat je moet
ontdekken; het is iemand
aan Wie je je mag
toevertrouwen.*

In zekere zin is Davids lied het antwoord op Eilish' vraag: Je bent niet gemaakt om altijd helder te weten waarvoor je leeft. Je bestemming is niet allereerst iets wat je moet ontdekken; het is iemand aan Wie je je mag toevertrouwen.

Marc Van Den Bogaerde

Online lezen of delen